

Sessió 2: Ancorae Dansa i La Casa de Asterión (12/02/25)

Relatoria

En quin moment de la peça esteu? En un taller previ al programa feedback adreçat justament als artistes participants, aquesta pregunta ens servia per ajudar a les companyies a concretar les necessitats o aspectes que volien provar davant del públic. Les respostes són variades: hi ha artistes que es troben en estadis inicials de la creació, n'hi ha que es troben a prop de la data d'estrena i fins i tot n'hi ha que ja han estrenat la peça. Aquest és el cas d'Andrea Jiménez i el seu solo Sibil-A, que va estrenar a la Fàbrica Roca Umbert de Granollers i que aquest nou context li ha servit per presentar una versió basada en les "memòries del propi espectacle", en un exercici també de "contemplació de l'obra". Un espectador deia sobre això:

"En aquesta època que ens trobem que tot és producció, producció, producció, poder veure un artista aturar-se un moment i reflexionar sobre una obra que ja ha estat produïda m'ha semblat un privilegi, tant de bo poguéssim veure coses com aquesta més sovint"

Hi ha altres companyies que treballen per dissoldre's, que ja saben quan i com s'acabaran. És el cas del col·lectiu La Casa de Asterión, la segona proposta d'aquesta jornada, que quan hauran fet un espectacle de 24 hores compendi de tots els seus treballs i processos, ho deixaran estar i es dissoldran. Això serà per sort d'aquí molts anys. El que presenten al programa feedback es troba en un estadi inicial, diuen que és una idea d'alguna escena, que potser fins i tot acaba caient de l'espectacle (o no). Veurem què hi diu el públic del "Feedback"

Els espectadors tenien una pregunta per respondre que els venia de part de les companyies: A on us ha portat el que heu vist? El públic ho podia respondre per escrit en uns pos-it i també a la conversa posterior amb els artistes. Algunes respostes:

"Doncs a mi m'ha portat a tots els espais físics i emocionals on ha pogut estar aquesta persona" [Andrea Jiménez]

"El poder de la ment és molt més poderós del que podríeu fer i a mi m'ha explotat el cap pensant: què ha passat aquí abans d'això que hem vist? Com hem arribat fins aquí? Jo he pensat en totes les víctimes de tot arreu i de totes les èpoques. A mi ha generat molta impotència aquest no saber com hem arribat fins aquí o el que ha passat".

La memòria històrica és una de les constants de La Casa de Asterión i afirmen que per aquesta escena que han mostrat s'han inspirat en quadres de Goya. Oriol Puig Taulé, el moderador de la conversa ha dit poca cosa, "perquè avui toca que parli el públic", però del poc que ha dit ha assenyalat el caràcter "hispanic" de totes dues propostes: Andalusia, Galícia, el blanc i negre, els morts d'Espanya...

“A mi m’ha interessat aquesta barreja entre la bellesa (dels cossos, dels moviments) i l’angoixa que em generava (el so de les ovelles, l’esforç)”

La Casa de Asterión semblava que havia fet els deures perquè tornava a llançar una altra pregunta al públic: com a companyia ens interessa molt la cadència del temps i com evoluciona una mateixa acció. Aquesta repetició i acumulació de coses, com us ha afectat?, preguntaven al públic.

“A mi m’ha entrat súper bé, però perquè per mi les repeticions tenen alguna cosa que m’atrau: la no-acció narrativa, el fet d’anar descobrint coses quan et sembla que ja ho has vist tot, el ritme tàntric...”

“Les papallones d’estiu que tornen i tornen es van donant cops contra el llum una vegada i una altra. Per mi es una peça sobre la obstinació.”

“Sobre això de la llargada, m’ha semblat una reivindicació del estar present, del aquí i ara, en contraposició a les 30.000 coses que fem a la vegada en el nostre dia a dia. Sobre la durada, si es massa curta o es massa llarga? Els artistes sou vosaltres, vosaltres ens esteu guiant. Hi veig una aposta valenta amb la durada dels espectacles que dieu que feu de 5 o 6 hores. Per mi és un: ei, dediquem-nos temps a això, i fem-ho en col·lectiu.”

“A mi aquesta repetició i els petits canvis de la proposta m’ha portat cap al misteri: què passarà ara?”

“Jo he tingut un viatge molt canviant, primer molt transportada pel paisatge, per l’estètica de la proposta, i després he anat tenint pensaments pessimistes: ens volen callats, sotmesos... I això m’ha mantingut molt entretinguda com a espectadora.”

Tornant a la proposta d’Andrea Jiménez, la creadora en un moment de la conversa es despullava amb un “estic nervisosa!”. I ho completava així: “I és perquè crec que en aquesta versió única que he fet aquí a la Fabra he posat coses que tenen a veure amb la meva memòria, també la del meu telèfon, amb fotos i notes de veu que em faig a mi pel carrer... Es quelcom molt íntim”.

El seu espectacle comença amb una altra pregunta: “Què fa que un teatre sigui un temple?”. I Un espectador respon: “M’ha interessat aquest temps que t’has pres i que has dedicat a l’art i aquest temple que construïm, que no és un temple que hi pugui entrar tothom, que sí que ho és perquè això ho fem per a tothom, però la pràctica i el gest que feu els artistes és molt important”.

Finalment, el moderador Oriol Puig Taulé ha tancat la sessió ressaltant la generositat i la valentia dels artistes de mostrar-se i obrir-se, com una de les singularitats que té aquest cicle “feedback”. I afegeix també, la generositat del públic, de comentar i reflexionar en cru sobre una cosa que acaben de veure. Tot i que a vegades, com deia

un espectador, “fa una miqueta de vergonya parlar perquè en el fons veiem poca cosa, només un trosset”.